

844

Jesus ¹³¹ Tabelnake
de gods ten Hemel
Leven my tot hi
Tabelnake
gaan

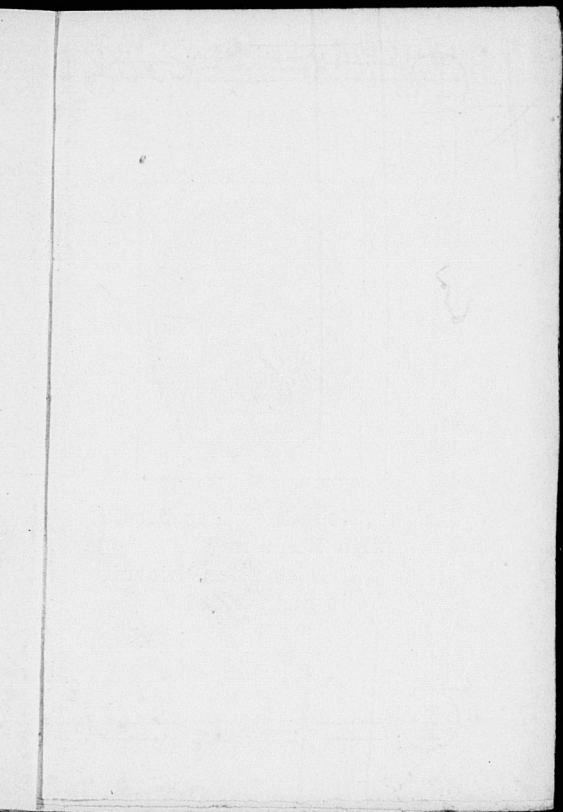
PER

Vak 163

„Neemt en eet dit is
mijn lichaam.”

„Drinkt allen hieruit
dit is mijn bloed.”

JESUS IN HET TABERNAKEL.

DE GIDS TEN HEMEL.

*Per 163
844*

COMMUNIEBOEKJE

VOOR

GOD VURIGMINNENDE ZIELEN.

Derde druk.

Liturgisch Geniging
Aartsbisdom UTRECHT
Volgnummer Bibliotheek

1020

BREDA,
EDUARD VAN WEES,
Snelpers- Boek- en Muziekdrukkerij.

IMPRIMATUR.

Datum in HOEVEN, hác 24 maii 1880.

C. van der Veeken,
Libr. Censor.

Jesus in het Tabernakel.

1.

VERTROUWEN, OVERWEGING.

Uwe altaren, o God der heirscharen,
zullen mijn toevlucht zijn.

Ps. LXXXIII: 5.

Ziehier mijn God, ziehier mijn Verlosser, in Hem zal ik mijn vertrouwen stellen, en niets zal ik vreezen.

II Isaias, 2.

Vertrouwen! O, wat is dit woord van den Profeet, zoo dikwijls van de lippen van Jesus gevloeid, bemoedigend en vol zoetheid; — Ja, vertrouwen in Jesus in het H. Sacrament! Hij is zoo goed, zoo lankmoedig, zoo minzaam! Ziet met welk een overgeving de H. Joannes, in het laatste avondmaal, met zijn hoofd op de borst

van Jesus rust! Waarom zouden ook wij niet welbeminde leerlingen zijn, waardig om de vertrouwelijke gesprekken des goddelijken Meesters op te vangen?

Het is nacht, het wordt donker aan den horizon, de zee is onstuimig, uw scheepje wordt door de golven geslingerd..... Zal het zinken? Zult gij vergaan?..... O! neen, neen, als gij slechts vertrouwt op Jesus in de H. Hostie. Ziet gij een straal van genade uit het Tabernakel schijnen? Welk lieflijk licht verheldert uwe zielen! Spoedt u, en gij zult weldra de haven binnenloopen!

Heb vertrouwen, mijn kind; zoo gij gaarne godvruchtig tot de H. Tafel nadert, zult gij het doopkleed, waarmee gij omhangen zijt, vlekkeloos bewaren, gij zult steeds aangenaam aan Jesus Christus zijn.

Armen, hebt vertrouwen, nadert tot de H. Tafel en Jesus Christus

zal u met eenen schat verrijken, die u uwe armoede zal doen beminnen.

En gij allen; die lijdt en weent, komt tot Jesus, vertrouwt, en Jesus zal u weten te troosten.

2.

LIEFDE, VEREENIGING.

Ik ben de liefde op de aarde komen brengen. Luc. XII: 49.

Ik ben de weg, de waarheid, het leven! Die mij volgt wandelt niet in de duisternis! welke plechtige verzekering van de lippen der Verlossers gevloeid! Een God alleen was in staat zulke woorden te spreken en vervolgens de wereld met de teederste liefde toeteroepen. »O komt! komt allen tot Mij!» En waar dan, Heer, zal ik die uitstekende gunsten, die hemelsche genoegens gaan smaken welke Gij ons belooft? — In uw heiligdom. Daar is het, dat wij tot

den goddelijken disch zijn uitgenoodigd. Het is voor ons dat Jesus Christus dit hemelsche feestmaal heeft aangericht. O! snelt allen hierheen, van Oost en West, komt, mijn vrienden, verzadigt u met Jesus, wordt dronken van Jesus. O! wat doet het goed, wat is het aangenaam voor broeders elkander daar te ontmoeten.

De Communiebank is de tafel van den goeden God, den algemeenen Vader der koningen en der onderdanen. Hier is broederschap geen ijdele klank; alle onderscheid verdwijnt hier. De arme knielt naast den rijke en de dienaar naast den meester. Al de kinderen van denzelfden vader, worden tot dezelfde eer uitgenoodigd, allen hebben hier gelijke plaats. Hoort: »*Dit is mijn Lichaam, neemt en eet er allen van. Dit is mijn Bloed, neemt en drinkt er allen van.*» Het is de kelk des nieuwen verbonds, het is de kelk der liefde; alzoo, o,

christenen zijn wij vereenzelvigd met Jesus Christus door de heilige Communie. Van de H. Tafel komende kan ieder onzer met den H. Paulus zeggen : »Ik leef, maar neen, ik ben het niet meer die leeft, Jesus Christus leeft in mij.»

O Goddelijk Sacrament, vermeerder in onze ziel den geest van liefde tot onze broeders, opdat men ook van ons kunne zeggen zooals van de eerste christenen : »*Zie hoe zij elkander liefhebben!*

3.

GEDULD, ZACHTMOEDIGHEID.

Komt tot Mij en Ik zal u verkwikken.
Matth. XI: 28.

Het allerheiligste Sacrament is het hemelsch manna, dat de goede God ons elken dag aan de communiebank voordient. Het is de hemelsche spijs onzer zielen in de woestijn des levens, het is de geestelijke opbeuring van den christen in dit tranendal.

Wat is de wereld anders dan een uitgestrekt gasthuis, waarin men alle soort van lijden kan aanschouwen.... Getrouwe ziel, de doornenkroon heeft uw hoofd gewond, zware kruisen drukken op uwe schouderen.... O, wordt niet ontmoedigd! mor toch niet! maar ga met christelijk geduld, met engelachtige zachtmoedigheid, tot Jesus, den God van alle vertroosting: *Deus totius consolationis*. Ga dikwijls te communie, en in het allerheiligste Sacrament zult gij balsem voor al uwe wonden, genezing voor al uwe kwalen vinden. Door te rusten op het Hart van Jesus, of liever door Jesus Hart in het uwe te doen rusten, zult gij volmaakten en onverstoorbaren vrede genieten. Uwe kruisen, gedoopt in den kelk des Verlossers, zullen een aangename geur verspreiden, die ze u zal doen zegenen en liefhebben.

Gegroet! o hemelsch, o aanbiddelijk Brood der Engelen! Sterk mij wanneer

ik k
gen
op v
U d
lev
mij
we

d
u
is
z
u
d
M
c

ik kwijn, troost mij wanneer ik ween,
 genees mij wanneer ik lijd, hef mij
 op wanneer ik gevallen ben. O, het is in
 U dat ik de zuiverste wellusten mijns
 levens heb gevonden! Wees voor immer
 mijne hoop, mijne vreugd, mijn leven!
 wees voor altijd mijn hemel! Amen.

4.

VREDE, ONTHECHTING.

Wie dorst heeft, kome tot Mij.

Joës VII: 37.

Het allerheiligste Sacrament! Zie-
 daar de levende, overvloedige, on-
 uitputbare bron van alle goed. Het
 is hiervan, dat Isaias voorspelde,
 zeggende: »*Er zal een tijd komen
 waarop gij met vreugde de wateren uit
 de fonteinen des Verlossers zult putten.*»
 Nu ben ik niet meer verwonderd Jesus
 ons van ganschen harte te hooren toe-
 roepen: »*Wie dorst heeft kome tot Mij!
 Si qui sitit, veniat ad me!*»

Ach, Heer, Gij weet het, »mijne ziel wordt verscheurd door den dorst. *Sitivit in te anima mea.*” Evenals het allerheiligst Sacrament alleen haren honger kan stillen, zoo ook o Jesus! zal uw kelk alleen den dorst naar gerechtigheid, naar zuiverheid, naar liefde lesschen welke haar verteert!

O, Ja! sta toe, o Heer! dat mijne ziel zich bade en reinige in de hemelsche golven, welke van de toppen van Calvarië en des altaars nederstroomen en beter, dan de schuimende baren des watervals, tot den hemel, tot het eeuwig leven terugstijgen! (H. Joannes).

O, Heer, zal ik U met de Samaritaansche vrouw vragen: »Geef mij van dit water!” Even als Gij dorst hebt naar mijne ziel, o mijn Jesus, zoo heb ik ook dorst naar uwen kelk. Laat anderen aan den beker des genots gaan drinken, en aan de giftige bekken der wereld

gaan
vred
gode
van
dier
Uit
dren

za
sta
mi
ik
be
K
is
w
V
h

gaan putten.... mijne ziel zal geen vrede, geen geluk genieten tenzij aan de goddelijke en verfrisschende bronnen van het allerheiligste Sacrament, aan dien stroom van liefde, waaraan de Uitverkorenen en de Engelen zich drenken.

5.

VREUGDE, IJVER.

Hier is mijne rustplaats.

Ps. CXXXI: 14.

De troosteloze dochter der Gezangen ondervroeg de wachten der stad: »Hebt gij Hem niet gezien, dien mijne ziel bemint? ik zoek Hem en ik vind Hem niet." O, christenen! wij behoeven de priesters onzer Heilige Kerk niet te vragen waar die Jesus is, wiens getrouwe wachters zij zijn, wij weten waar het verblijf van den Welbeminde is. Jesus daalt van de hemelsche bergen af naar het dal van

tranen. Hij is daar, in dat Heilig Tabernakel.... met ons.... tot aan het einde der eeuwen.

O, wat ben ik gelukkig, ik heb Hem gevonden, dien ik bemin; o, wonder, Jesus is de wellust der zielen en de zielen maken zijnen wellust uit! Jesus is in mij en ik ben in Hem! Voortdurend aanhoort deze goddelijke meester mijne gebeden, verzamelt mijne tranen, zegent mijn lijden.... En wat nog meer is; o geluk zonder weerga, met zijn Vleesch voedt Hij mij, zijn Bloed stroomt door mijne aderen, zijn Hart doet het mijne kloppen.

» *Waren onze harten niet brandende toen Jesus tot ons sprak?*» Zoo spraken de discipelen van Emmaüs. O, allerliefste Verlosser, hoe gevoelt zich ook mijne ziel ontvlammen, door de geheimzinnige melodie, welke uwe wel-luidende stem haar doet hooren! En wanneer de Engel van uw heiligdom mij de blanke Heilige Hostie brengt,

niet alleen om mijne lippen als met een gloeienden kool te zuiveren, maar om mijn arm hart geheel te verteeren! O Cherubijnen, benijdt mijn geluk!... En gij kooren der Engelen, o, leen mij uwe taal om mijn Jesus te aanbidden... om mijn Jesus te danken, om mijn Jesus voor altijd te zegenen.

6.

LICHT, KRACHT.

Ik ben het licht der wereld.

Joan. VIII: 12.

Het heilig Tabernakel is het verenigingspunt van alle begeerte, het doel van alle hoop, de bron van alle vreugd, het brandpunt van alle licht.

Het heilig Sacrament is niet alleen die lichtgevende wolk, welke gedurende den nacht de Israëlieten verlichtte: het is een zon, die met hare stralen de zielen verlicht, die Jesus op zijn verheerlijkten Thabor volgen.

Ja! hier zou men den Seraphijn al het vuur van zijn hart, en de klanken zijner harp moeten vragen om door onovertrefbare zangen de weldaden van een God te bezingen, die in het allerheiligste Sacrament het ware *licht* onzer zielen wordt!

Wat meer is. Hij versterkt ze! Het manna in de woestijn viel elken dag uit den hemel neder. Hier kan ik elken morgen, door Jesus uitgenoodigd, het brood nuttigen dat zijn liefde mij heeft bereid. O hemelsch voedsel, dat H. Sacrament! tarwe der uitverkorenen, smakelijk brood ons door de engelen gezonden! Helaas! zonder U, mijn Jesus, val ik in bezwijming, sterf ik van lusteloosheid, even als Elias aan den voet des bergs. Maar, door U verzadigd, gevoel ik mijne krachten herleven, en vol leven, kan ik met U den Calvarieberg beklimmen, met U lijden en sterven.

» *Wij komen van de Communiebank*

krach
voor
O a
Comm
dagen
eeuw
den l

H
V
V
u is
iema
Z
geda
zelf
alles
H
u o

G.

krachtig als leeuwen en verschrikkelijk voor de hel." (Joan. Chrys.)

O aanbiddelijk Sacrament! O heilige Communie! ik zegen U en zal U al de dagen mijns levens zegenen; neen, de eeuwigheid zal niet te lang zijn, om U den lofzang van mijnen dank te zingen.

7.

ONDERWERPING, HOOP.

Ik ben de verrijzenis en het leven.

Joan. XI: 25.

Hier rust!

Vrome ziel, wie rust hier dan?

Voor Martha was het Lazarus, voor u is het een vader... een Moeder... iemand die u terecht dierbaar was.

Zoo gelukkig te samen! Dezelfde gedachten, dezelfde begeerten, dezelfde liefde!... en de dood heeft alles verbroken!

Hier rust,... ziedaar dan alles wat u overblijft: tot stof wedergekeerde

beenderen, een koude steen, een graf-schrift dat de voorbijganger niet leest, eenige treurboomen die met hunne nederhangende takken het witte kruis omhelzen... en vervolgens...

O smart! weent, weent, mijne oogen! Ja, weent, maar laat uwe tranen met hoop vervuld en gebalsemd zijn!

Hoort gij den God van liefde, Jesus die u toeroept: *»Ik ben de verrijzenis en het leven. — Die in mij geloofd zal de volheid des eeuwigen levens ontvangen. — Hij, dien gij beweent, is niet dood, hij slaapt.*

»O komt tot Mij, allen die weent, en ik zal u vertroosten.»

Ga dan, vrome ziel, tot Jesus, tot Jesus in het Tabernakel, ga te Communie en uwe ziel vervuld met Jesus Christus, zal bovennatuurlijken troost en kracht ontvangen.

En het heilige Slachtoffer, voor dezen dierbaren overledene opgedra-

ger
ver
en

leg
ik
uw
aa
he
m
en
de
tr
zu
w
or
ac

gen, zal de poorten des hemels, de verblijfplaats van licht, verkwikking en vrede, ontsluiten.

8.

TROOST VOOR ALLEN.

Jesus Christus is de God van allen
troost. Corinth. I: 2.

Gouden Tabernakel, waarom een leger van engelen de eerewacht vormt, ik aanbid het heilig Slachtoffer dat uwe kostbare wanden omsluit! Dat aanbiddelijk Slachtoffer is Jesus! Jesus het brood der engelen en het voedsel mijner ziel! Jesus, de zon der hemelen en het licht van mijnen geest! Jesus, de vreugd der uitverkorenen en de troost der stervelingen! Jesus, de zuivere liefde! Jesus, de welbeminde!

De heiligen vielen in bezwijming, wanneer hunne ontroerde tongen U ontvingen, o allerheiligste, o engelachtig, o goddelijk Sacrament!

Waarom dan smelt mijn hart niet in het uur der H. Communie, uur wel kort maar oneindig gelukzalig: *Felix hora, brevis hora.*" (H. Bern.)

O mijn beminde Jesus! met U gevoel ik mijn hart gelukkig en getroost! Het vergeet zijne smarten, Gij droogt zijne tranen, Gij hergeeft het de hoop en de vreugd! Met u is mijn kelk vol zoetheid, met u zijn mijne kruisen schatten.

O! ik bekommer mij weinig of de wereld mij vleit of laakt, mij veracht of eert: heb ik niet elken dag voor mij en met mij mijne lieve Jesus! Daar is Hij in het heilig Tabernakel, in de gouden ciborie; mijn geloof ontdekt Hem onder dat prachtige deksel.

Hij is daar, de zielen van hen die van goeden wil zijn. beminneend, tot zich trekkend, zegenend. Hij is daar tot *troost van allen.*

Korte Oefeningen van Voorbereiding

EN

Dankzegging bij het ontvangen

DER

H. COMMUNIE.

AKTE VAN GELOOF.

In de heilige Hostie is mijn Jesus,
mijn Bruidegom en mijn God.

„O! Heer, gij zijt waarlijk een ver-
borgten God. (Is. 45).

Mijne ziel, verzamel al uwe gedachten en wees ingekeerd!... Zoo even heeft de priester de woorden der H. Consecratie uitgesproken; de hemelen hebben zich geopend en Jesus, die de luister en vreugde van het verblijf der zaligen is, — Jesus is, zonder den troon zijner glorie te verlaten, door een wonder zijner almacht op het altaar neergedaald.

O! wonder boven alle wonderen!... Die heilige Hostie, welke de engelen zoo gaarne zouden nuttigen, is nu geen brood meer: het is Jesus Christus zelf... Ja, mijn Jesus, gij zelf zijt onder die gsdante tegenwoordig.

Ik geloof en aanbid!

Het is Jesus, met zijn lichaam en bloed, met zijn godheid en menschheid. Het is Jesus, het minnelijke Kind van Bethlehem, het aanbiddenswaardige slachtoffer van den Calvariënberg. Het is Jesus, het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt.

Mijn God, ik geloof en aanbid!

Die zoete Jesus! Hij dorst naar mijn ziel en om des te beter dien brandenden dorst van zijn Hart te stillen, heeft Hij voor mij het heilig Sacrament van liefde ingesteld. Daar, in de heilige Hostie is Hij tegenwoordig... maar verborgen en vernietigd, als een gehoorzame slaaf, als een vrijwillig gevangene.

Ja, ik geloof het, o, mijn Jesus
en ik aanbid U!

Hij heeft tot ons gezegd: *Mijn Vleesch
is waarlijk eene spijs en mijn Bloed
waarlijk een drank: hij, die mij ontvangt,
ontvangt het leven.*" En de priester zal
dat woord bevestigen en weldra tot mij
zeggen: »Dat het Lichaam van onzen
Heer Jesus Christus uwe ziel beware
ten eeuwigen leven!

Amen! Ik geloof! Ik geloof!

Mijn geloof is geheel onbewolkt:
de genade verlicht mijn verstand en
treft mijn hart.... Kom dan, o! mijn
Jesus, en toef niet langer.

Ik geloof en aanbid.

AKTE VAN OOTMOEDIGHEID.

Die heilige Hostie is de genezing der
zieken en de kracht der zwakken.

„Leert van mij, dat ik zachtmoedig
en ootmoedig van harte ben.”

(Math. II).

Mijne ziel, verzamel al uwe ge-

dachten en wees ingekeerd!.... Ik hoor de ontroerde stem van den priester die, de oogen neergeslagen op Jesus in de H. Eucharistie, op de borst klopt en zegt: »Domine, non sum dignus” Heer, ik ben niet waardig dat gij in mijn hart komt.

O! minnelijke Jesus, mij voorwaar betaamt het die woorden met een rouwmoedig en vernederd hart te herhalen: »Neen, neen, o! Jesus, ik ben niet waardig! En gij weet zulks in waarheid. Ik ben niet waardig U te ontvangen, U, door wien ik, ondanks de beledigingen, Uwer goddelijke majesteit aangedaan, met zoo vele genaden begunstigd werd. Neen, ik ben niet waardig.... dit weet ik, dit gevoel en zie ik; en hoe meer ik mij zelven beschouw, hoe meer ik mijne overgrootte ellende en onwaardigheid erken.

En toch noodigt gij mij uit, anders zou ik, even als de publikaan, in het voorhof van den tempel blijven

sta
uw
in
ve
gij
du
lij
ik
et
he

g
u
lij
d
i
v
v
h
o
z

staan en mij niet durven verstouten uw heilig Altaar te naderen, om mij in de heilige Communie met u te vereenigen. Maar, o! lieve Jesus, gij wilt het, gij gebiedt het mij; mij dunkt ik hoor de godspraak van uwe lippen vloeien: *Voorwaar, voorwaar, ik zeg het u, tenzij gij mijn Vleesch etet en mijn Bloed drinket, zult gij het leven in u niet hebben.*"

Welnu, o! mijn Jesus, ik zal dan gehoor geven aan deze zoo dringende uitnoodiging en met een gansch kinderlijk vertrouwen tot het feestbanket der uitverkorenen naderen. Hier ben ik, o, lieve Jesus! Ach, ik geloof vastelijk, dat gij door uwe verdiensten van den ellendigsten zondaar een heilige kunt maken. Reinig mij dus, door uw dierbaar Bloed van al mijne zonden: genees mij, verander mij, overlaad mij met de schatten uwer genaden, opdat ik minder onwaardig zij U te ontvangen.

AKTE VAN BEROUW.

O! mijn God zeker moet ik op mijn borst kloppen, als een teeken van het leedwezen en het berouw, die mij thans bezielen. O! Jesus, gij zijt de beste en de medelijdendste aller vaders, vergeef mij, ontferm U mijner, wees mij barmhartig. »*Miserere mei, Deus!*»

O! Heer, dat de droefheid van een oprecht vermorseld hart u treffe, van een hart, dat zijne zonden meer verfoeit, omdat zij u beleedigd hebben, dan ter oorzake van de straffen, die het daardoor verdiend heeft. O! gij, die de verborgenste schuilhoeken des harten kent, zie of het mijne niet innig bedroefd is, omdat het u heeft mishaagd.

Vergeving, o! mijn God, voor het goede, dat ik verzuimd heb door aan uwe genaden weerstand te bieden; vergeving voor al het kwaad, dat

ik g
zond
verg
ik v
aan
verg
opre
zou
met
fout
mij
M
o!
rei
aan
nie
is,
St
zij

en

ik gedaan heb; vergeving voor al de zonden die ik gekend en beleden heb; vergeving ook voor de zonden, die ik vergeten heb. O! mijne ziel, vraag aan Jesus van ganscher harte om vergeving... Stort tranen van een oprecht berouw!... Ach! hoe gaarne zou ik met mijne tranen, ja, zelfs met mijn bloed mijne zoo talrijke fouten en zonden uitwischen, die mij vernederen en doen zuchten.

Maar wat zeg ik?... Gij zelf immers o! mijn lieve Jesus, wilt mij komen reinigen, in de H. Communie! Kom aan, mijne ziel, uwe zonden zijn u niet alleen vergeven, maar wat meer is, Jesus bemint u... Hij roept u... Sta op en werp u in den oceaen zijner liefde...

AKTE VAN VERLANGEN.

Mijne ziel verzamel uwe gedachten en wees ingekeerd!.... Ik hoor de

stem van den priester, die, het Lichaam van Jesus in de hand houdende het aan de geloovigen toont en hun met eene bewogen stem zegt: *Ecce agnus Dei...* Ziehier het Lam Gods, ziehier *Dengene* door wien de zonden der wereld worden uitgewischt.... Vrome zielen, die deel wilt nemen aan het hemelsch feestbanket, nadert... Jesus, de minnelijke Jesus, de Vader der barmhartigheden, de God van liefde wil zich met u vereenigen!....

O! goddelijke Eucharistie, laat een oogenblik mijne verteederde blikken op U rusten. Gij, o! Jesus, zijt het Lam Gods, het schuldeloos Slachtoffer, dat voor mijne zaligheid werd opgedragen. Gij zijt de God der liefde, verborgen in de heilige Hostie.

En wie ben ik toch in uwe oogen, O! goddelijke Meester? Bemin ik U thans? Heb ik U wel ooit goed gediend.... van ganscher harte.... uit geheel mijne ziel.... uit al mijne

kra
U
ge
U
kle
Ja
mi
wo
be
lij
lie
gi
be
u
n
k
n
i

krachten?... O! mij dunkt, dat ik U ten minste op dit oogenblik uit geneel mijn hart bemin... Ik bemin U als een gehoorzaam kind, als een klein schaapje van den goeden herder... Ja, mij dunkt, dat elke klopping van mijn arm hart de echo is van dit woord: »Heer, gij weet, dat ik U bemin.» O! mocht ik de heilige gelijken, wier hart een brandoven van liefde was! Gij, o, mijn Jesus, ja, gij alleen, kunt dit wonder in mij bewerken. »Ik sta aan de deur uws harten, zegt gij, en ik klop.» Welnu, Heer, de deur is voor U geopend; kom, mijn Jesus en word het voedsel mijner ziel en de liefde mijns harten!

Ach! kom, Gij weet immers, dat ik U bemin!

Dankzegging.

AKTE VAN AANBIDDING.

Hij, de driewerf heilige God, is

aan mij. O! goede Jesus, zeer minnelijke Verlosser! het mysterie van liefde is dan voltrokken, de goddelijke liefde heeft hare volmaaktheid bereikt! Gij zijt in mij en ik ben in U... Gelijk twee druppels was, die in hetzelfde vuur bij elkaar gesmolten zijn, zoo is uw hart in mijn hart... Uwe ziel is in mijne ziel en gij verrijkt haar met genaden... Uw Bloed, dat in mijne aderen vloeit, reinigt mij... Uw Vleesch, o! Jesus, vereenigd met mijn vleesch, versterkt en voedt het! O! overstelpende vreugde!... Onuitsprekelijk genot!...

Serafijnen, ik vraag het u, benijdt gij mijn geluk niet?

O! Jesus, ik dank U... ik aanbid U... ik zegen en bemin U!...

Ik aanbid U, o! lieve Jesus, met de Herders van Bethlehem en kniel nederig voor uwe voeten neder. Ik aanbid U met de engelen en bied U met hunne rijkdommen, den veel

grooteren schat van hun onwrikbaar geloof aan. Ik aanbid U met den heiligen grijsaard Simeon, terwijl ik U de bewijzen zijner teederheid aanbied. Ik aanbid U in vereeniging met den H. Jozef, die U zoo dikwijls aan zijn hart gedrukt heeft en door U, o Jesus, met liefkozingen en omhelzingen werd overladen. Ik aanbid U met Maria, uwe vlekkelooze Moeder, het meesterstuk van den heiligen Geest de levende ciborie, waarin gij het eerst zijt nedergedaald en gerust hebt. Ik aanbid U met de engelen en heiligen die de hemelen van hunne zoetluidende gezangen doen weergalmen.

Hemel en aarde, zwijgt en aanbidt met mij den welbeminden Jesus, die mijn teedere Vader en het leven mijner ziel is; Jesus, mijn Verlosser en mijn Broeder, mijne hoop en mijne liefde, mijn God en mijn al!

AKTE VAN LIEFDE.

Hij, de ware vriend des harten, die aan mij. Ik heb Hem gevonden, dien mijne ziel bemint en "Hij is aan mij en ik ben aan Hem."

(Boek der Gezangen.)

O! zoete Jesus! O! welbeminder Verlosser! Gezegend zij uwe goddelijke tegenwoordigheid in mij! Gezegend zij uwe overzoete liefde, die zich gewaardigd heeft, mij, arm en ontrouwschepsel, te komen bezoeken. En toch is het geen droom of verbeelding, maar gij zijt waarlijk in mij... gij rust in mijn zondig hart, als een duifje in zijn nest, als eene bij in den bloemkelk. Ja, wat meer is, gij vindt in die ellendige schuilplaats uwe geneugten en uw welbehagen. O! onbegrijpelijke liefde van mijn God!

Ach! maak, dat uit mijn arm hart, als een geurige wierook, de zoetste ontboezemingen der liefde tot U opstijgen! Ik bemin U, o! mijn Jesus

ja, ik wensch U te beminnen met de liefde der Apostelen, wier hart, in het Cenaculum door de vlammen der zuiverste en vurigste liefde was ontstoken! Ik bemin U en verlang vurig U te beminnen met de liefde der Martelaren, die heilige slachtoffers van het onwrikbaarste geloof! Ik bemin U, o! mijn goede Jesus, ja, ik zou voor U van liefde willen branden, gelijk de Serafijnen en Cherubijnen. In een woord, ik wensch van ganscher harte U te beminnen, gelijk gij door de zaligen en uitverkorenen bemind wordt.

Ach! hadde ik duizend harten ter mijner beschikking, ik zou ze U allen gaarne aanbieden. Ik wenschte eene stem te hebben, die sterk genoeg was, om hemel en aarde te verkondigen, dat ik U bemin, o! Jesus. Maar wat zeg ik? Het is immers voldoende, dat gij die verklaring mijner liefde en aanbidding hoort. Moge

dan dit zoete woord »Mijn Jesus, ik bemin U" in uwe heilige ziel weergalmen! Welnu, ik neem dan de engelen, die het heilig Altaar, waarop gij rust, omgeven, tot getuigen van de gevoelens mijner liefde. En gij, mijn arm hart, wees voortaan in de handen van uw Jesus een welluidend speeltuig, waarop dag en nacht de kreet der liefde »Mijn Jesus, ik bemin U," weergalmt!

AKTE VAN DANKZEGGING.

Het Lam Gods, tot voldoening mijner zonden geslachtofferd, is aan mij...
 Wat zal ik den Heer wedergeven voor alles, wat Hij mij gegeven heeft?
 (Psalm.)

Heer Jesus, ik durf U, in vereeniging met den Bedienaar des Altaars de woorden der H. Kerk toestieren »*Quid retribuam, Domino.*" Wat zal ik den Heer wedergeven voor alles, wat Hij mij gegeven heeft? Ja, wat

zal ik U, lieve Jesus, wedergeven voor den onbegrijpelijken schat van uw kostbaar Lichaam en Bloed, waarmee gij mijn arme ziel verrijkt hebt? Wat zal ik U wedergeven, ik, die niets ben en niets bezit.... Ach! om U naar waarde te bedanken, neemt de priester den kelk met het dierbare Bloed, dat op het Kruis uit de heilige wonde van uw goddelijk Hart gevloeid is, in de handen.... En stroomt door de H. Communie datzelfde Bloed niet in mijne aderen? Hebt gij hiermede mijn hart niet besproeid, dat er zoo vurig naar verlangde? Ach! ja, ik gevoel en smaak dat onwaardeerbare geluk....

Welnu, gedoog, o! mijn Jesus, dat ik U den kelk mijns harten aanbied; mij dunkt, dat dit arme hart thans van liefde tot U blaakt! Ik bied het U, als dankzegging aan. Aanvaard ook de dankzeggingen, U door de heiligen aangeboden, na de heilige

Communie, vooral de lof en dankzeggingen die uwe heilige Moeder, U aanbod, toen gij in haar maagdelijken schoot rustet. Engelen des Paradijzes, zingt voor mij een lofzang ter eere van Jesus, die zijner meer waardig is! Ach! bedankt hem namens mij voor de liefde, mij bewezen!

AKTE VAN VERZOEK.

Jesus is de machtige middelaar door wien ik alle genaden bekom.

„Ik verzeker het u, dat alles, wat gij in den naam mijns Vaders zult vragen, u gegeven zal worden. (Joh. 16.)

Goddelijke Jesus, gij, die mijn arm hart doet kloppen en mijne ziel met uwe aanbiddeijke tegenwoordigheid vervult, gedoog, dat ik tot U, o! teederminnende Vader, mijne smeekende stem verhef! Gewaardigt Gij U van het hoogste der hemelen de gebeden te verhooren, die U door arme zondaars worden aangeboden, zult gij dan wel

iets weigeren aan hem, die U in een zuiver hart heeft ontvangen? Neen, neen, dit is onmogelijk. O! lieve Jesus, welbemende gast mijns harten, gij, die u geheel aan mij gegeven hebt, gewaardig U naar mijne smeekingen te luisteren en ze te verhooren.

Gij kent mijne behoeften, ik ben wel arm aan deugden. Heer, verrijk mij door de milde gaven uwer goedheid. Gij kent mijne zwakheid, ik bezwijk nog al eens... wat zeg ik?... ik val zelfs dikwijls in fouten en zonden.... O! Jesus, mijn koning, versterk mijn arm hart en ondersteun het in den strijd en maak, dat het zegeviere over zijne vijanden. En mocht ik in de toekomst opnieuw struikelen en weder in mijne vorige fouten hervallen, wees gij dan mijn barmhartige geneesheer, raak mijne wonden aan en zij zullen genezen zijn. Dikwijls, o! lieve Jesus, gevoel ik mijn ijver voor het goede verflauwen

maar wees gij voortaan mijne sterkte en mijne kracht, gij, die de bron zijt van alle genaden.

De Kelk uwer Altaren, o! lieve Jesus, verheugt mij, terwijl mijne natuur een afschrik heeft van den Kelk, dien gij in den hof der Olijven uit liefde tot mij geledigd hebt; ik durf dezen lijdensbeker slechts even met de lippen aanraken, ik draag mijn kruis niet moedig... Ach! geef mij de vurigheid der martelaren, die bij het verlaten der H. Tafel hunne zware ketenen omhelsden en onder het zingen van uw lof den pijnlijksten dood te gemoet gingen.

Ach! mijn lieve Jesus, mijn besluit staat vast, ook ik wil voor U lijden en strijden en door dikwijls en vurig te communiceeren, mijne ziel heiligen en U verheerlijken in den tijd en gedurende de gansche eeuwigheid. Amen.

Wilt niet vreezen!

Jesus wil, dat wij op zijne liefde
en goedheid betrouwen.

De Heer der Heerkrachten is met ons,
wij zijn onder bescherming van den
God van Jacob. (Ps. 45.)

Ziedaar het geluk, dat ons verzekerd wordt door het geloof, dit is het wonder, dat de Almachtige ten onzen gunste wrocht, de God des hemels is met ons op aarde, Hij woont onder ons, Hij verblijft voor ons in onzen tempel, en door zijne tegenwoordigheid verzekert Hij ons eene voortdurende bescherming, een onuitsprekelijk zoeten troost. Ten allen tijde en in alle omstandigheden kunnen wij ons tot Hem begeven en vertrouwelijk met Hem spreken, om Hem

onze ellende, ons verdriet bloot te leggen, om Hem zijn bijstand en zijn genaden af te smeeken in het zoete vertrouwen, dat Hij ons helpen en troosten zal, mits wij onze smee-kingen met een levend geloof en een vast vertrouwen tot Hem richten. Heb ik zulks niet duizende malen onder-vonden, o! mijn God, als ik tot U snelde om den bijstand en troost, dien ik te vergeefs in de wereld gezocht had!

God der heerkrachten! God van barmhartigheid en troost, wees eeuwig gezegend voor de onschatbare gunst, die gij ons door Uwe tegenwoordigheid in ons midden gewaardigt te verleenen. Ach! als wij ons bij U in den heiligen tempel bevinden, kunnen wij in waarheid met den prins der Apostelen uit-roepen: *Domine bonum est nos hic esse; Heer, het is ons goed hier te zijn* en wat zijt gij onuitsprekelijk goed, ons hier te ontvangen.... O! mogen wij die genade niet beschouwen, als een

onderpand van het geluk, dat hij ons in den schoonen hemel voorbereidt? Immers wij hopen het met grond, dat gij, na ons zoo dikwijls in uwe heilige tegenwoordigheid op aarde te hebben toegelaten, ons eenmaal in het verblijf uwer eeuwige glorie zult ontvangen.

De Heer geleidt mij. Hij heeft mij gesteld in eene plaats van overvloed waar niets mij zal ontbreken.

(Ps. 21.)

De Heer geleidt mij. Hij heeft mij hier geplaatst, waar mij niets zal ontbreken. Ik ben het schaapje, dat door den herder op meer bijzondere wijze wordt bemind: de geurigste en frischste bloemen zijn voor mij. God heeft mij geplaatst aan den oever der heldere en versterkende wateren, en al de krachten mijner ziel heeft Hij voor zich gewonnen. Hij geleidt mij op de wegen

der gerechtigheid, opdat ik zijn Naam zou verheerlijken en al bevond ik mij ook in het midden van de schaduwen des doods, toch zou ik niets vreezen, omdat Hij, de Heer, met mij is. De scepter zijner heerschappij, die voor mij een liefdelijke herderstaf is, vervult mij met hoop en troost. Voor mij heeft Hij een feestmaal bereid, waar mij de zoetste verkwikkingen worden aangeboden in de kwellingen en de ontsteltenis, mij door mijne vijanden veroorzaakt. Hij heeft op mijn hoofd de versterkende olie en de levendmakende geuren zijner genade doen vloeien en mij uit den kelk des levens gelaafd. O! hoe zoet, hoe schoon en troostend is dit alles! Het liefdevolle oog zijner goddelijke Voorzienigheid waakt over mij, ik wandel aan zijne zijde en zijne oneindige barmhartigheid vergezelt en volgt mij. Ik zal al de dagen mijns levens in het Huis des Heeren wonen; ik zal

er mijne dagen doorbrengen in den vrede en den overvloed en ben ik zoo gelukkig eenmaal in de armen van Jesus en Maria mijnen geest te geven. O! dan zullen zij mij, bij mijn ontwaken in de eeuwigheid, met de kroon der vergelding sieren en mij in het hemelsche Sion ontvangen. Amen. (Ps. 22.)

Voor de Christelijke Ziel is de goedwilligheid des Heeren als een schild, waarmede Hij haar dekt, om haar tegen alle gevaar te beschermen.

Scuto bonæ voluntatis tuæ coronasti nos. (Ps 5)

Ziedaar de teedere zorgen, die God voor eene ziel heeft, die Hem geheel wil toebehooren. Hij draagt haar in zijne handen geschreven om haar nooit te vergeten: *In manibus meis descripsite* (Is. 49.) *Eenc moeder zal eerder haar eigen zoon vergeten, als Hij de ziel, die in staat van genade is.* (Is. 49, 15.)

Hij bewaakt zulk eene ziel onophoudelijk, opdat hare vijanden haar niet in het verderf zouden kunnen storten. Ach! mijn God, eindelooze goedheid, gij, die mij meer bemint, en vuriger mijn welzijn betracht, dan iemand ter wereld, ik geef mij geheel aan U over. Dat al het overige mij ontbreke, ik onderwerp mij gaarne aan die berooving, mits gij mij niet verlatet!

Ik weet, dat ik van mijn kant mee moet werken, om uw heiligen wil te volbrengen, wel nu, Heer, wat wilt gij, dat ik doe? Spreek, ik zou U immers niets anders kunnen zeggen: hier ben ik, o! minnelijke Verlosser, vast besloten, om alles te doen, wat U behaagt. *Fiat voluntas tua.* Ik heb geen andere verlangens, dan uw wil te volbrengen. Maar sta mij krachtdadig bij, zonder U, kan ik niets ter zaligheid. Leer mij niet slechts uw heiligen wil kennen, maar toon mij bovendien hoe ik hem volbrengen

mo
ik
Uv
lev
»I
be
he
en
ik
Je

w
va
an
al
za
er
m
g
bi

moet. Maak, o! eeuwige Vader, dat ik in waarheid zeggen kunne, wat Uw zoon Jesus gedurende zijn sterfelijk leven op aarde gestadig herhaalde: »Ik doe steeds wat mijn Vader welbehagelijk is." O! mijn God, ziedaar het voorwerp van mijne verlangens en gebeden, deze genade verwacht ik van U door die verdiensten van Jesus en Maria. Amen.

Mijn ziel is zeer ontsteld; hoelang,
Heer, zult gij toeven om mij te
helpen. (Ps. 63.)

Groote God, de onsteltenis en verwarring hebben zich meester gemaakt van mijn hart en mijne ziel is met angst bevangen. Gij zijt de God van allen troost en ik kom tot U om verzachting smeeken in mijne kwellingen en om licht in de duisternissen, die mij omringen. Gij hebt gezegd, dat gij in het midden onzer kwellingen bij ons waart: *Cum ipso sum in tri-*

bulatione, dat gij ons van onze droefheid bevrijddet, *criquam eum*, en dat gij ze zelfs tot uwe meerdere eer en glorie zoudt doen strekken, *et glorificabo eum*. Ach! laat mij de uitwerking van die heilzame belofte onder vinden; luister, o God van goedheid, naar de stem mijner verzuchtingen en klachten. Helaas! wat is er van die schoone en gelukkige dagen geworden, waarop ik in vrede en zoetheid van uw dienst mocht smaken! Intusschen vraag ik U geenszins de bevrijding van mijne kwellingen. Beproof mij, Heer, indien het in de plannen uwer goddelijke Voorzienigheid ligt, dat ik beproefd worde. Wat ik u echter dringend vraag en ook hoop te verkrijgen, is de genade van mij te ondersteunen, mij te versterken in mijne kruisjes en niet te gedogen, dat ik U ooit ontrouw worde. Zoo gij mij deel geeft aan den bitteren lijdenskelk, zal ik hem zeker uit uwe handen

aannemen, in het zoete vertrouwen, dat ik hierdoor des te zekerder toegang tot uw heilig Hart zal hebben: uw aanbiddelijke wil geschiede overal en in alles; hij zij mijn troost in tijd en eeuwigheid! —

O! God der heerkrachten, hoe bemin-
nelijk zijn uwe tabernakelen.
Quam dilecta, tabernacula tua, Domine
virtutum. (Ps. 83.)

In de wereld beschouwt men het hof en het paleis der grooten als het gelukkigste en meest wenschelijke verblijf. Wat mij betreft, o! mijn God, ik ken geen verblijf, dat troostvoller en gelukkiger is dan uwe heilige tabernakelen. Bevind ik mij in die zoo zalige schuilplaats, dan wordt telkens mijn verlangen opgewekt hier al de dagen mijns levens door te brengen; ben ik er van verwijderd, dan is het mij, alsof ik mij in den vreemde bevond. Mijn ziel haakt

naar die heilige tabernakelen en verkwijnt in zekeren zin, indien zij lang van die heilige plaats verwijderd is. Maar hoe komt het toch, o mijn God, dat de menschen zich zoo dikwijls van uwe liefelijke tabernakelen verwijderen en uw zoet gezelschap, als het ware, vluchten? Gebeurt het niet vaak, dat uw heilige tempel gansch verlaten is, terwijl eene groote menigte het hof en de paleizen vervult? Ach! mijn aanbiddelijke Verlosser, zij kennen dus het geluk niet, U in hun midden te bezitten.... Nog minder beseffen zij het nadeel, dat zij zich berokkenen door zich van U te verwijderen... Door het geloof verlicht, zal ik U dikwijls uit dankbaarheid in uwen tempel komen bezoeken; daar zal ik uwe grootheid aanbidden en U de genaden vragen, die mij noodig zijn; aan uwe voeten neergekniel, zal ik mijne zonden beweenen, licht smeeken in mijn twijfel-

achtigheden; troost zoeken in mijne kwellingen: in een woord, U, o mijn God, zal ik daar den bijstand afsmeecken, dien ik in de verschillende omstandigheden des levens noodig heb, ten einde in het goede te volharden tot aan mijn jongsten snik.

Sta op, mijne welbeminde, gij zijt gansch schoon, haast U en kom. (Hoogl 2.)

Jesus Christus voegt aan elke ziel die Hem in het heilig Altaargeheim bezoekt, de woorden toe, waarmede Hij tot de Bruid in het Hooglied spreekt. »*Surge*'' sta op, o geliefde ziel, die mij komt bezoeken, sta op uit uwe ellenden, ik ben hier, om U met mijne gaven te verrijken. »*Propera*'' Haast u, en kom steeds nader tot mij, vrees mijne majesteit niet, zij heeft zich, als het ware, vernietigd in dit liefdegeheim om u alle vrees te benemen en uw vertrouwen op te wekken. »*Amica mea*''

gij zijt mijne vijandin niet meer, maar mijne welbeminderde, omdat gij mij en ook ik u wederkeerig beminnen. *Formosa mea*: mijne genade heeft u schoon en aangenaam gemaakt in mijne oogen. *Veni*: kom tot mij en vraag mij wat ge wilt. — O, minnelijke Verlosser, wees gij alleen het voorwerp mijner liefde; heersch over mijn hart en maak mijn wil gelijkvormig aan den uwen. U wijd ik mijne verstandelijke vermogens en wensch, dat zij zich gestadig met U bezig houden. Ik draag U ook mijne gansche ziel op; moge zij slechts voor U alleen leven. O! dat toch alle menschen de liefde kenden, waarmede gij hen bemint, opdat zij allen voor U mochten leven! Wat mij betreft, o lieve Jesus, ik neem het vaste besluit voortaan alleen voor U te arbeiden en te leven, hoe lastig zulks ook aan de bedorven natuur moge vallen. Ach! gaarne wil ik alles ten offer brengen, om uwe liefde te winnen.

Dochters van Sion, komt en aanschouwt
uw Koning versierd met de kroon,
waarmede zijne moeder hem gekroond
heeft, op den dag zijner heilige
bruiloft. (Hoogl. 3, II.)

O! dochters der genade, zielen, die
den Heer bemint, verlaat de duister-
nissen der wereld, en beschouwt uw
Koning Jesus met de kroon van
doornen op het hoofd, eene kroon,
waarmede Hem de goddelooze sy-
nagoog bekroond heeft op den dag
zijner heilige bruiloft, dat wil zeggen,
op den dag van den dood, dien Hij
voor ons gestorven is en waardoor Hij
zich gewaardigd heeft zich op het kruis
met onze zielen te vereenigen; komt
nogmaals en ziet hoe groot zijne liefde,
hoe mateloos zijne goedheid ook thans
nog voor u is, nu Hij zich met u wil
vereenigen in het aanbiddelijk Geheim
zijner Altaren.

O! lieve Jesus, wat heeft het U
niet gekost om die onuitsprekelijk

zoete vereeniging met mijne ziel aan te gaan! Gij hebt den smartelijksten dood moeten verduren, alvorens dit Sacrament in te stellen... Zou ik na zulke bewijzen van ongehoorde liefde nog ongevoelig kunnen zijn? Ach! kom, ja, kom, lieve Jesus, mijne ziel met uwe wezenlijke tegenwoordigheid vervullen, of ben ik eener zoo groote gunst maar al te onwaardig, kom dan ten minste tot mij, door de uitwerkselen uwer goedheid. Het is waar dat ik, helaas! al te lang door mijne zonden van U verwijderd en U vijandig ben geweest, doch nu wilt gij, door uwe genade, mijne ziel verheffen tot de waardigheid van uwe bruid te worden.

Welnu, kom kan, o! Jesus, zoete Bruidegom der zielen... Neen, voortaan zal ik U nimmer verraden; van ganscher harte wensch ik U steeds met meer getrouwheid te dienen....

Als aan eene U dierbare en geliefde

bruid, zal uw welbehagen het eenige voorwerp van mijn streven zijn — ja, U wijd ik, zonder het minste voorbehoud, geheel mijne liefde. U behoort ik, o, minnelijke Jesus, geheel en onverdeeld en voor immer!

De zachtmoedigheid en goedheid van Jesus, onzen Verlosser en God hebben zich geopenbaard.

Apparuit benignitas et humanitas Salvatoris nostri Dei. (Fit. 3.)

Paulus, de Apostel, zegt dat God in zijne menschwording aan de wereld getoond heeft, hoever zijne goedheid tot ons zich uitstrekt; maar zijne tegenwoordigheid in het heilig Altaargeheim leert ons de teederheid van zijne liefde voor de zielen kennen. »Schijnt het geen dwaasheid van liefde, roept de H. Augustinus uit, als hij ons zegt: *Eet mijn vleesch en drinkt mijn bloed.* En toch heeft de lieve Zaligmaker dit woord tot ons allen

gericht.... En wanneer?... Op den avond voor zijn lijden, dat voor hem zoo smartvol, doch voor ons zoo heilrijk was. »*Neemt en eet, dit is mijn lichaam*», ziehier het woord, dat van zijne goddelijke lippen vloeide en dat hij ons toevoegde, om ons een bewijs zijner overgrootte liefde te geven. O! heilig geloof! Wie onzer zou ooit zulk eene onbegrijpelijk groote gunst hebben durven verlangen? Wie zou er zelfs aan hebben kunnen denken, als Jesus Christus zelf dit plan zijner liefde niet had gemaakt en uitgevoerd? O! waarlijk onbegrijpelijk wonder! Het mirakel zijner almacht maakt mijne verwondering niet gaande, maar wel het mirakel, dat Hij in zijne weergalooze goedheid voor ons gewrocht heeft. En wat vraagt Jesus ons voor al de bewijzen zijner liefde? Ach! niets dan onze wederliefde.... Hij vordert van ons, wat God eertijds door de volgende woorden aan de

Isr
Isr
Da

U
va
ui
zi
ik
du
ik
ze
C
ze
w
te
w
a
e
a

Israëlieten vraagde: »En, nu, o!
 Israël, wat vraagt de Heer van U...
 Dat gij Hem beminnet." (Deuter. 10, 12.)

Kom, Heere, en wil niet vertoeven.

Veni, Domine, et noli tardare.

(Ps. 39)

Mij dunkt, o zoete Jesus, dat ik U sedert lang niet heb mogen ontvangen.... Ik gevoel, dat, zoo ik uitstel tot U te naderen, mijne arme ziel zwak en kwijnend wordt... Als ik mijne onwaardigheid beschouw, durf ik waarlijk niet tot U naderen... ik zou mij voor immer het geluk ontzeggen van mij met U in de heilige Communie te vereenigen, ja, ik zou zelfs aarzelen uwe altaren te bezoeken, waarop gij dag en nacht uit liefde tot ons wilt verblijven..... Maar, wanneer ik van den anderen kant aan mijne ellenden en zwakheden denk en zie welke behoefte mijne ziel heeft aan uw hoogwaardig bezoek, dan,

ja, dan zou ik mij niet langer van U durven verwijderen, uit vreeze van te bezwijken. Kom dus, o! lieve Jesus, kom, mijn aanbiddelijke Verlosser, geef U geheel aan mij en trek mij tot U door de zoete zalving uwer onuitsprekelijke liefde. Doch gewaardig U mijn hart zelf voor te bereiden, versier het met uwe genade en breng daarin de gesteltenissen, waarmee in U op meer waardige wijze zal kunnen ontvangen. Geef mij vooral een levend geloof, een onschendbare reinheid, eene vurige liefde. Ik vertrouw, dat ik van mijn kant mij beijverd heb om mij heilig voor te bereiden op uwe komst. Ach! dit gelukkig, dit zalig oogenblik kan niet te zeer bespoedigd worden. »Kom, Heer, Jesus en wil niet langer toeven!»

Die dorst heeft, come tot mij en drinke!
Heer, mijne ziel dorst naar U.

Het hart van het meerendeel der

men
bran
deze
des
dom
scha
hoef
groc
slaa
Het
vert
naa
de
der
in l
zij
gaa
die
les
on
mi
na
lev
bij

menschen wordt verteerd door een brandenden dorst naar de goederen dezer aarde. Ja, mijn God, het hart des gierigaards dorst naar de rijkdommen en in het midden zijner schatten gevoelt hij zich arm en behoeftig. De eerzuchtige haakt naar grootheid en eer en zijne verheffing slaat hem met geestelijke blindheid. Het hart van den wellusteling wordt verteerd door een onverzadelijken dorst naar de zinnelijke vermaken, doch de valsche en bedriegelijke zoetheid der aardische goederen, wordt weldra in bitterheid veranderd. Dwazen, die zij zijn, uit schandelijke bronnen, gaan ze vergiftigde wateren putten, die, wel verre van hun dorst te lesschen, dien nog vermeerderen en ondragelijk maken. — O! mijn God, mijne ziel dorst en verlangt slechts naar U; immers gij zijt de bron der levende wateren, en gij hebt ons die bij voerkeur in het heilig Sacrament

des Altaars bereid. Komt, zoo roept Gij ons minzaam toe, komt allen met vreugde de heilzame wateren putten uit de fonteynen van uw Verlosser: *Haurietio aquas in gaudio de fontibus Salvatoris.* Ja gaarne kom ik mijn dorst lesschen, en mijne verlangens verzadigen. — Gij alleen kunt mij bevredigen, mijn hart vervullen, — buiten U, o mijn Jesus, vindt men niets, dan kwelling en dorheid.

Indien gij de gave Gods kendet.

(H. Joan. 4.)

Si scitis donum Dei.

Welk zoet en troostend schouwspel biedt ons de goddelijke Zaligmaker aan, neergezeten aan den put van Jacob, waar Hij de Samaritaansche vrouw afwacht om haar te bekeeren en zalig te maken. Zoo schijnt Hij ook nog heden op onze altaren neergezeten te zijn, om de zielen tot zich te trekken en haar voor zijne liefde

te winnen. Uit die heilige schuilplaats schijnt Hij den mensch onophoudelijk toe te roepen: »Ach! of gij de gave Gods kendet!» Waarom toch vlucht gij mijne tegenwoordigheid? Waarom komt gij niet tot mij, die U zoo teeder bemint en die zich, om U mijne liefde te toonen, zoo zeer vernietigd en vernederd heeft.... Wat vreest gij? Weet, dat ik niet op aarde ben gekomen, om u te oordeelen, maar om u zalig te maken. — O! mijne ziel, begrijpen wij toch eens goed, dat Jesus Christus zijn geheel leven heeft gebruikt, om voor ons bij zijn hemelschen Vader ten beste te spreken en thans nog in de heilige Tabernakelen nacht en dag tegenwoordig blijft om onze Voorspreker te zijn bij den goeden God en door de opdracht van zich zelven genade en barmhartigheid af te smeeken ten gunste van ons, arme en nietige schepselen. Naderen wij dus zonder vrees tot de heilige Altaren om ons

met Hem hart aan hart te onderhouden. Volgen wij het voorbeeld na, ons door de Samaritaansche vrouw gegeven, openen wij Hem met vertrouwen geheel ons hart en vragen wij Hem te drinken van het water dat Hij haar aanbood, opdat wij in eeuwigheid geen dorst meer hebben, maar ons verzadigen mogen aan de bronnen, die ten eeuwigen leven ontspringen.

Wie is zij, die daar opstijgt uit de woestijn, heerlijk schoon en leunende op haar welbeminde?

Quæ est ista quæ ascendit de deserto,
delisiis affluens; innifa super dilectum suum? (Hoog. 8.)

Welke zijn de zielen, die, schoon nog op aarde levende, deze beschouwen als eene woestijn; die, onthecht van de zichtbare zaken, niet dan voor God leven, Hem alleen beminnen, en Hem alleen zoeken te behagen, alsof zij hierbeneden niets anders

zag
zeker
zich
niet
zijn
bui
hoo
wel
luk
and
en
in
mo
vo
als
aa
be
en
he
de
en
ik
O
ho

zagen? Zij verlaten hierdoor in zekeren zin deze aarde, zij verheffen zich boven al hare ellenden en genieten wellusten, die alleen gekend zijn, door zielen, die niemand of niets buiten God zoeken en in Hem al hunne hoop, al hun vertrouwen stellen. Ja, welke zijn die bevoorrechte en gelukkige zielen? O, het zijn geen andere, dan die in eene blijvende en zoete vereeniging leven met Jesus in het H. Sacrament. Ach! Heer! mocht ook ik tot het getal dier bevoorrechten behooren! Mocht ik, even als zij, van alles onthecht, geheel aan U zijn! Voortaan zal ik de aarde beschouwen als eene dorre woestijn en mij aan geen schepsel hoegenaamd hechten, om uitsluitend aan U te denken, voor U alleen te arbeiden en te leven.... Ja, in U alleen stel ik mijne hoop, al mijn vertrouwen. O! mijn God, mijn Welbeminde, mijne hoop, mijne liefde, mijn al!! —

Zijn verkeer heeft niets bitter.
(Boek der W. 8.)

De vrienden dezer aarde beminnen elkander soms zoo teederlijk, dat zij dagen achtereen met elkander in een vriendschappelijk onderhoud slijten, zonder zich een enkel oogenblik te vervelen. Indien wij er dus ons vermaak niet in stellen bij Jesus aan den voet der altaren te zijn, indien wij ons daar vervelen, moet zulks ongetwijfeld toegeschreven worden aan gebrek aan liefde. De heiligen vonden bij Hem een soort van paradijs en waarom? — omdat zij Hem eene oprechte liefde toedroegen. De Zaligmaker gebood aan de heilige Maria Magdalena de Pazzis Hem dikwijls aan den voet der altaren te komen bezoeken en wij zien in haar leven, dat zij zich met de vurigste liefde en den grootsten ijver van dien zoo zoeten plicht heeft gekweten. — De heilige Aloysius van Gonzaga moest

zich
zich
ont
gij
rius
ver
doo
den
hij
D
beg
en
Sac
en t
Rég
ble
we
get
hec
gel
ons
ver
cha
onz

zich een heilig geweld aandoen om zich aan Jesus tegenwoordigheid te onttrekken en riep uit: »Heer, ga gij van mij heen. Franciscus Xaverius bracht, na den dag in de meest vermoeiende bezigheden te hebben doorgebracht, gansche nachten aan den voet der altaren door, daar vond hij zijne rust.

De heilige Franciscus van Assisië begaf zich steeds in moeielijkheden en kwellingen tot Jesus in het heilig Sacrament; bij Hem vond hij licht en troost en vond de heilige Franciscus Régis soms de kerkdeur gesloten, dan bleef hij, ondanks de guurheid des weders aan de deur zitten en keerde getroost van daar naar zijne bezigheden terug. O! indien wij een levend geloof hadden, dan ook zouden wij ons zoetst vermaak vinden in het verkeer met Jesus; de heilige Eucharistie zou onze rust op aarde en onze hoop in den hemel zijn.

Trek mij tot u: wij zullen loopen in
den geur uwer reukwerken.

Trahe mi post te: curremus in odorem
unguentorum tuorum (Hoogl. I, 3)

Gij wist, o! goddelijke Jesus, dat ik mij, gedurende dit leven niet uit eigen krachten tot U verheffen kan, daarom zijt gij op aarde neergedaald om U met mij in het heilig Sacrament des Altaars te vereenigen. Trek mij dus geheel en al tot U, o! Heer! om uwe plannen te verwezenlijken. Ik wil u niet tot mij trekken, opdat gij mij mijne voldoeningen zoudt verleen; integendeel, ik verlang vurig, dat gij mij tot U trekket, door de zoetheden uwer genade, opdat ik niets anders begeere, noch volbreng, dan uw heiligen wil. Het is niet meer dan billijk en rechtvaardig, dat ik al mijne neigingen aan uwe beschikkingen ten offer breng. Vereenig mij dus geheel met U en los van alle aardse aangekleefdheid, zal ik

met
den
vind
wil,
vred
dorm

M
well
mee
niet
U
gew
slaa
voor
voor
des
usq
Wa
dan
G

met reuzenschreden voortsnelen op den weg der deugd en mijne rust vinden in het volgen van uw heiligen wil, welke de bron is van den waren vrede des harten. *In pace in idipsum dormiam et requiescam.*

Wat heb ik aan mijn wijngaard kunnen doen, dat ik niet gedaan heb? (Jer. V.) en welke vruchten brengt hij, ondanks dit alles voort.

Mijne ziel, luister naar die woorden welke God tot u richt; wat had ik meer voor u kunnen doen, dat ik niet gedaan heb?

Uit liefde tot u ben ik mensch geworden; van Heer heb ik mij tot slaaf gemaakt; *formam servi accipiens*; voor u ben ik in een stal geboren; voor u heb ik den schandelijken dood des kruises ondergaan: *factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis*. Wat heb ik meer voor u kunnen doen dan sterven in de onbeschrijfelijkste

smarten?..... Intusschen heeft mijne liefde het middel gevonden om nog meer voor u te doen: ik heb na mijn dood bij u willen blijven in mijn heilig Sacrament en u mijzelven tot voedsel gegeven. Zeg mij na dit alles, of er nog andere middelen bestaan, om u van mijne liefde te overtuigen en uw hart te winnen? —

O! mijn Heer en Zaligmaker, het is maar al te waar, wat gij daar zegt en wat zal ik U antwoorden? Helaas! ik mag wel zwijgen, immers gij zijt veel te goed voor mij geweest, terwijl ik U maar al te veel blijken van mijne ondankbaarheid heb gegeven. Ik werp mij dan voor uwe voeten neder, o! lieve Jesus, en vraag U uit den grond mijns harten om vergeving. Ik heb uwe liefde met ondank vergolden, ontferm U mijner en spaar mij, Heer.... Wreek U op mij, dit is niet meer dan billijk en rechtvaardig, kastijd mij, lieve Jesus,

doch
door
dat
mijn
gere
ster
verg

Z
well
den
sche
die
vert
pun
mij
her
hee
Gij
noo

doch niet door mij te verlaten, maar door mij te veranderen; gedoog niet dat ik U nog langer de bewijzen mijner oprechtste dankbaarheid weigere..... Maar dat ik, alvorens te sterven, uwe liefde met wederliefde vergelde. Amen.

Ik zal u niet verlaten, alvorens gij mij gezegend hebt.

Non dimittam te nisi benediceris mihi.

(Gen. 32.)

Ziedaar, o mijn God, de woorden, welke de aartsvader Jacob eertijds den engel toevoegde, die hem verschenen was en dit ook zijn gevoelens die ik op dit oogenblik voor U met vertrouwen bloot leg. Ik sta op het punt U te verlaten om de bezigheden, mij door mijn staat opgelegd, te gaan hervatten: maar ik ga niet van U heen, voordat gij mij gezegend hebt. Gij ziet hoezeer ik dien heiligen zegen noodig heb. In de woeling der wereld

teruggekeerd sta ik op nieuw bloot aan verstrooidheden van allerlei aard; bekoringen en strijd zullen mij geenszins ontbreken — een en ander zal mij, als geheel buiten mijzelf gevoeren.... Wat erger is, o! mijn God, ik zie voor mij duizenden gelegenheden van zonde, zoodat ik zeker bezwijken en U beleedigen zal, indien Gij mij niet door uw zegen versterkt. Ja, Heer, sta mij bij in elk gevaar — behoed mij tegen de verleiding.... ondersteun mij tegen de bekoring, in één woord wees gij mijn schild tegen de vijanden mijner zaligheid en bewaar mij in uwe heilige genade. Amen.

R.

G
ziel
gij,
op
bed
den
E
met
maa
tot
sme
dier
Doc
U
spr

De Gids ten Hemel.

Raadgevingen voor verschillende omstandigheden des levens.

De Heer geleidt mij, ik zal geen onheil
vreezen, omdat Hij met mij is.

(Ps XV.)

DE ZIEL.

Gaarne wenschte ik de vreesachtige
zielen luide toe te roepen: *Wat vreest
gij*, wijl Jesus de gids van den pelgrim
op aarde is.... Waarom toch zijt gij
beducht voor de moeielijkheden van
den weg, *de Heer is immers met U!*....

Eerst was ik ook bevreesd, ik had
met duizenden gevaren te kampen...
maar ik heb mijn hart en mijne stem
tot God verheven en Hij heeft mijn
smeeken verhoord. Vertrouwt dus op
dien goeden en machtigen Gids....
Doch help mij, o! Heer en gewaardig
U zelf tot de vreesachtige ziel te
spreken.

JESUS.

Mijne macht is, zoowel als mijne liefde, onbegrensd. Ik bewaar hen, die op mij hun vertrouwen stellen, voor alle gevaar en zonde. Vreesachtige zielen, gij behoeft u slechts blindelings in mijne armen te werpen. De liefdevolle waakzaamheid van de teederste der moeders kan de mijne niet evenaren. En wie toch is niet gerust op het uitspreken van den zoeten naam van *Moeder?*"....

Zie, ik leid hen, die mij aanroepen, bij de hand; met mijne genade, hebben zij niets te vreezen.

De Vergeving.

Vertrouw, uwe zonden zijn u vergeven.
(Matth. IX.)

DE ZIEL.

Is het dan waar, o! Heer, dat gij onze tallooze ongetrouweden vergeet!.... Vóór eenige oogenblikken

was ik nog de slaaf der zonde, bestemd om eeuwig te branden in de hel; maar mijn hart heeft zich tot U gekeerd; in de diepte mijner ellende dacht ik aan uwe oneindige barmhartigheid, ik heb geweend over mijne misslagen en ben uwer barmhartigheid indachtig geweest; aan uwe voeten heb ik mijne overtredingen verfoeid en gij hebt ze mij vergeven. O! Heer, wat is uwe goedheid toch groot!

JESUS.

Rouwmoedige ziel, werp u in mijne armen; ik ben op aarde gekomen, om de zondaars zalig te maken; ik verlang vurig, dat zij door eene ware vermorseling des harten tot mij wederkeeren. *Mijn genade vloeit over, waar de ongerechtigheid overvloeit.* Ik ben bereid hen aan den overvloed mijner genaden deelachtig te maken, mits de ziel zich tot mij bekeert, is hare vergeving verzekerd. Twijfelen aan

mijne teedere liefde, is eene der grootste beledigingen, die men mijn hart kan aandoen.

De rouwmoedige ziel wordt het bijzondere voorwerp mijner teederste liefde. Ik werp hare ongerechtigheden in den oceaen mijner barmhartigheid, hoe groot en menigvuldig ze ook mochten wezen. Mijne liefde is oneindig en ik schenk ze aan de boetvaardige ziel.

De Zuiverheid.

Ik heb gezegd: ik zal den hof, dien ik beplant heb, beproeven... Want, als de lelie. (Eccl. XXIV en XXXIX.)

JESUS.

Ik kom rusten in de zuivere ziel, als in een heerlijken tuin..... de zoete geur der deugden is mij aangener, dan de balsem der welriekendste bloemen... Bereid u om mij te ontvangen: *Ik kom tot U, mijne welbeminde.*

DE ZIEL.

Hier ben ik, o! mijn God, met de
 lelie, die gij mij gegeven hebt; wat
 moet ik doen om ze op te kweken
 en ze ongeschonden te bewaren?....

JESUS.

Ik zelf zal ze verzorgen *ik zal ze
 met de wateren mijner genaden be-
 sproeien*; ik zal haren kelk met mijne
 liefelijkste stralen beschijnen....

Wat u betreft, bevoorrechte ziel,
 omgeef die teedere bloem met eene
 heg van doornen, dat is, wees nederig..
Blijf verborgen, als gij u zuiver wilt
 bewaren en zoek uwe vreugde in God.
 Hij, die een schat bezit, onttrekt hem
 aan het oog van anderen en spreekt
 er niet over met iedereen. Zoo moet
 ook gij mijne genadegaven verbergen
 en er met iedereen niet over spreken...
 Mocht derzelver goede geur ze doen
 kennen, geef God alleen er dan alle

glorie van, Hem immers komt deze alleen toe.

Ik zal *in den hemel* aan allen die belooning toonen, die ik der zuivere zielen hebben voorbehouden.

De Droefheid.

Op den dag mijner kwelling heb ik den Heer gezocht. (Ps. LXXXVI)

DE ZIEL.

Mijn hart is door de droefheid verbrijzeld.... Mijn God, ik zal bezwijken onder den last van mijn kruis!.... Ik heb verloren, wat mij het dierbaarste op aarde was.... Heer, wat is deze beproeving toch bitter!....

JESUS.

Ik had u, bevoorrechte ziel, dat voorwerp van troost geschonken, maar heb er u uit liefde van beroofd.... Dien gij beweent, behoort nu tot het getal mijner welbeminden, ik heb

het u toevertrouwde pand uit het midden der zondaren weggevoerd; het voorwerp uwer liefde zal onbekend blijven met de ellenden van dit tranendal.... Heb moed en hoop op mij!.... Bedroefde ziel, daarboven in den schoonen hemel bereid ik eene eeuwigdurende en zalige vereeniging!

DE ZIEL.

Geef mij de onderwerping aan uwen H. Wil.

JESUS.

Gedenk de smart, die mijne geliefde Moeder te verduren had, toen zij mij aan het kruis zag hangen en getuige was van mijn laatsten snik... Smeek haar, dat zij, door de verdiensten van haar vreeselijk lijden, uwe smart lenige.... Die lieve Moeder zal uit den schat mijner vertroosting en voor u de genaden putten, waaraan uw droevig hart behoefte heeft...

Dit kruis is voor u een nieuw bewijs

mijner liefde... Ik vang de tranen op, die gij aan mijne voeten stort; zij zijn als zoovele parelen, die uwe kroon in den hemel zullen sieren.

De Beproeving.

Komt en volgt mij. (St. Matth. XX)

DE ZIEL.

Reeds lang heb ik geleden, ik sta op het punt onder zulk een zwaren last te bezwijken.... Ach! ik ben van vermoënis uitgeput, op den weg neergevallen... Ik wacht op eene medelijdende ziel, die deel wil nemen in mijne droefheid.

JESUS.

Met mijn kruis beladen, bestijg ik den berg van Calvarie. De doornen verwonden mij vreeselijk.... maar wat mij nog gevoeliger treft is de lachhartigheid mijner dienaren.

DE ZIEL.

Wel hoe, Heer, beklagt gij U

over mij!.... Ziet gij dan niet, dat de smarten mij van alle zijden omringen? Is het dan nog niet genoeg?

JESUS.

Wat ik van U vraag en wat mij ten uiterste verheugt, is te zien, dat men met liefde in mijn lijden deelt... Ja, dit treft mij en wekt mijne teederheid op... Komaan dus, lijdende ziel hef uwe oogen hemelwaarts, zie, ik reik u de hand toe... Bewandelen wij te samen den weg naar Calvarië en eenmaal zullen wij deelen in hetzelfde loon: »heden zult gij met mij zijn in het Paradijs.... Daar zult gij uwe smarten niet meer gedenken en de kroon, weggelegd voor het geduldig dragen van uw kruis, is zoo heerlijk schoon, dat ge, indien het verdriet het verblijf der zaligen kon genaken, bedroefd zoudt wezen nog niet meer voor de zalige onsterfelijkheid gedaan en geleden te hebben.

De Twijfelmoedigheid.

Zalig zij, die niet gezien en toch geloofd hebben. (Joann. XX.)

DE ZIEL.

Mijn God, mijn moed heeft gewankeld... De twijfelmoedigheid heeft zich van mijne ziel meester gemaakt... De wereld heeft mij bedrogen; ik heb toegegeven aan hare verderfelijke grondregels; ik ben aan het twijfelen geraakt en gij hebt mij in uwe rechtvaardigheid over mijne fout bestraft... Nu tast ik dwalend in de duisternis rond; ik roep uwe ontferming in, maar durf mijne oogen tot U niet verheffen.

JESUS.

O! zwakke en ongeloovige ziel, gij hebt u door den vijand uwer zaligheid laten verrassen!... Hebt gij dan vergeten, wat ik voor u geleden heb?.. Denkt gij niet meer aan mijne liefde?.. Moet ik u op nieuw verschijnen, met de doornen kroon op het hoofd, met

al de wonden, die uwe overtredingen mij hebben toegebracht?...

Ach! ik ga nog eens aan uw verlangen voldoen... Nader mij... Beschouw mijne wonden... Leg uwe hand in mijne zijde en wees voor immer verzekerd van de teedere liefde, die ik u toedraag. Door uw berouw getroffen, wil ik gaarne uwe ondankbaarheid *vergeven* en *vergeten*.

De Armoede.

„Weest niet bekommerd en zegt niet....
 Waarmede zullen wij ons kleeden?
 (Matth. VI)

DE ZIEL.

Ontferm U mijner, o! Heer, want ik ben arm en de menschen verlaten mij: ik sta gansch alleen en vrees onder den last mijner kwellingen te bezwijken. Heer, ontferm U mijner.

JESUS,

Hier ben ik, schep moed. Kleed ik in mijne liefdevolle bezorgdheid de

leliën des velds, geef ik het schaapje eene warme vacht, den vogels de noodige veeren, wat zal ik dan niet voor den mensch, dat bevoorrechte schepsel doen?

DE ZIEL.

Waarom toch toeft gij om mij te helpen, gij, die niemand verlaat?

JESUS.

Ik heb uwe standvastigheid en uwe getrouwheid willen beproeven; ik heb u van de tijdelijke goederen beroofd, zonder dat uw trouw gewankeld heeft; daarom zal ik u in den hemel de heerlijkste belooning schenken. Wees verder niet bevreesd; zelfs zal ik u op aarde aan geen zwaardere proef onderwerpen. *Ik zelf zal u kleeden.* Hoe meer gij geleden hebt; hoe meer ik u met goederen zal overladen; herinner u, om uw vertrouwen op te wekken, hoe ik met mijn dienaar Job gehandeld heb.

De Bekoring.

Dat uw hart zich niet ontstelle en niet vreeze. (H. Joann. XIV)

DE ZIEL.

Zijn dit uwe woorden, o Heer?... *vrees niet!*... Maar de bekoring overvalt en beangstigt mij!... de duivel verdubbelt zijne listen... De ijdelheid met hare aanlokselen roept mij... zij zoekt mij van den weg der deugd af te trekken... Machtige beschermer kom mij toch ter hulp!...

JESUS.

Hier ben ik... Ik heb de stem van uw smeeken gehoord... dat uwe ontstelde ziel hare vrees late varen. *Als gij meent verre van mij verwijderd te zijn, dan ben ik het dichtste bij u.* Ontstel u niet langer... mijn licht zal de begoochelingen van den vijand verdrijven! Geliefde ziel, steun op het kruis, dat ik u geef; zoolang gij

het met liefde aan uw hart zult drukken, zult gij beveiligd zijn tegen de bekoringen van den duivel en de wereld! Vreest niet, de hel zal u geene schade kunnen toebrengen, omdat ik met u ben.

DE ZIEL.

Goddelijke Verlosser, lieve Jesus, wees duizendmaal gezegend voor al de goedheid en liefde, mij betoond!

Hecht mij door zulke sterke banden aan U, dat niets ter wereld mij uwe liefde en weldaden zou kunnen doen vergeten.

De Verlatendheid.

Mijn vermaak is te zijn met de kinderen der menschen.

(Boek der Spreuk VIII.)

JESUS.

Verlaten ziel, hoort gij die woorden wel? Waar zult gij een beter vriend,

een machtiger beschermer vinden, dan ik voor u ben?

DE ZIEL.

Heer, gij zijt zoo oneindig ver boven uw arm en nietig schepsel verheven... en wat is er toch in mij, dat U aanspoort om mij te beminnen?..

JESUS.

Door de genade woon ik in de ziel, die mij liefheeft... ik heb gezegd, dat *mijn Vader en ik ons haar hart tot woonplaats hebben verkoren...* Wat ik van de ziel vraag, is haar hart en hierop ben ik, als op een schat van groote waarde, zeer jaloersch!

Ik heb den mensch vrij geschapen, hij kan kiezen: verzucht hij tot mij, dan hoor ik zijne stem te midden der blijde alleluja's van het hemelsche Sion en oogenblikkelijk word ik tot hem getrokken... Mijne liefde alleen is zuiver en oprecht... Buiten mij is

er geen volmaakt trouwe vriend, die niemand ooit verlaat... De vriendschap, die ik niet heilig, is bedriegelijk... Hij alleen weet te beminnen, die in en door mij bemint...

Verre van mij, vindt men niets, dan eene onmetelijke leegte en droevige teleurstelling: *Geef Mij dus uw hart!*

De miskende Deugd.

Ik vind geene hulp .. mijne vrienden zelfs hebben mij verlaten. (Job VII.)

DE ZIEL.

Gij hebt mij, o! Jesus, eene wreede beproeving bereid, door mij ter prooi te laten aan de lastertaal.... Wat moet ik doen? Wat is het beste voor mij? Zal ik mijne onschuld verdedigen of *in stilte lijden?*

JESUS.

Ik heb den Christen de volmaakt-
heid in alles geleerd... Gij moogt uwe

deugd verdedigen: dit is rechtvaardig en loffelijk; maar wilt gij mijn volmaakte leerling zijn, *beschouw dan het voorbeeld, dat ik u gegeven heb en volg het na...*

Toen men mij van de grootste misdaden beschuldigde en mijne onrechtvaardige vervolgers mij achter een boosdoener stelden, heb ik gezwegen en het woord vervuld, dat van mij bij den profeet geschreven staat: *Ik ben stom gebleven, als het schaap, voor hem, die het scheert.*

Lieve ziel, nader mij: geboeid en gekneusd, kom ik u gezelschap houden... Terwijl uwe beste vrienden u verlaten, blijf ik bij u!... Ach! laat de lasteraars hunne woede maar bot vieren en vraag intusschen voor hen den goeden God om vergeving... Ik zal beide, den onschuldige en den zondaar oordeelen, en gij zult eenmaal deelen in de glorie des hemels, bereid voor hen, die in mijne vriendschap sterven. —

De Verblindheid.

Heer geef licht aan mijne oogen, opdat
ik niet inslape in den dood (der
zondaren.) (Ps. XII)

JESUS.

Zondige ziel, het is waarlijk tijd,
dat gij u tot mij bekeeret. . Leg uwe
zondige blindheid af... Verlaat den
weg des verderfs en keer tot mij terug..

DE ZIEL.

Barmhartige Herder, ik dwaal rond
in de duisternis, reik mij uwe hand
toe: ruk den sluier van mijne oogen,
hij belet mij uw hemelsch licht te zien!...
Gij alleen, Heer, kunt mij helpen...
Ach! mijn God, verlaat mij toch niet!..

Ik ben overladen met schande en
schaamte,... doch, wat ik het meest
betreur is, u, mijn opperste Goed,
bedroefd en beledigd te hebben!....

Ja, door mijne zonden heb ik uw
beeld in mijne ziel bezoedeld en on-
kenbaar gemaakt...

JESUS.

Uw berouw en uwe smart trekken mij tot u... Ik ben op aarde neergedaald, om de zondaars zalig te maken en hij, die zijne fouten beweent, vindt bij mij de edelmoedigste vergeving. Wandel voortaan in mijn licht en keer nimmer op den duisteren weg der zonde: weet dat hij uitloopt op de hel. Lief schaapje, ik vergeef u uwe beledigingen; vereenig u met de engelen, die zich over uwe bekeering verheugen en den God van barmhartigheid loven en danken.

De Bevrijding.

God heeft mij zijne hulp van den hemel gezonden en Hij heeft mij bevrijd.

(Ps. IV.)

DE ZIEL.

O! Jesus, almachtige Verlosser, kom mij ter hulp!... Ik zal in het midden der doornen ellendig omkomen als gij mij niet spoedig komt bevrijden!

JESUS.

Ik ben reeds zeer dicht bij mijn dienaar, ik kom de ziel redden, die mij toebehoort.

DE ZIEL.

Ik heb mij laten verleiden door de schoonheid van den weg... Spoedig ontwaarde ik, dat het de breede weg was en ik heb willen vluchten... mijne krachten hebben mij verraden... ik ben gevallen... Barmhartige Herder ach! kom mij toch ter hulp!...

JESUS.

Ontdoe u van die doornen... Gij hebt immers uw hart niet gehecht aan de verleidelijke voorwerpen, die gij op uwen weg ontmoet hebt... Ik schenk u vergeving. Uw berouw verwerft u de genaden, die beloofd zijn aan de zielen van goeden wil... Herstel uwe verloren krachten en keer weder op den weg; dien gij niet had moeten

verl
verl
mij
van
zij
bal

offe
ner
bij
tot
ker
van
gel

verlaten. Komaan, schep moed, ik verleen dikwijls aan de zielen, die mij oprecht zoeken, een voorsmaak van het hemelsche *Vaderland*, waarin zij de smarten en ellenden van het ballingsoord zullen vergeten.

De Vervolging.

Zalig zijn zij, die vervolging lijden om de rechtvaardigheid. (Matth. V.)

DE ZIEL.

O! lieve Jesus, onschuldig slachtoffer, mijne ziel heeft een buitengewonen troost gesmaakt in hare gevangenis bij de gedachte, wat gij uit liefde tot haar geleden hebt in den akeligen kerker, waarin gij den laatsten nacht van uw sterfelijk leven hebt doorgebracht.

JESUS.

Ik heb in dat somber verblijf ge-

naden van geduld en troost verworven voor hen, die na mij aan eene dergelijke beproeving zouden worden onderworpen.

DE ZIEL.

Toen men mij gevangen nam en boeide, was ik vervuld van vreugde, wijl ik eenigszins aan U, O! goddelijk Toonbeeld van hen, die vervolging lijden, gelijkvormig mocht worden.

JESUS.

Schoon de menschen mij de handen geboeid hebben, is het hun toch niet gelukt, mij van mijne macht te berooven... Van die geboeide handen zullen stroomen van genaden en zegening op de aarde nederdalen ten gunste der uitverkorenen en straf en vervloeking voor de verstokte zondaren... Hef uwe met ketenen beladen handen op tot mij, o! vervolgte ziel

en met een enkel woord zal ik uwe boeien doen vallen... Verder moet gij geene andere slavernij vreezen, dan die der zonde.

DE ZIEL.

Luide zal ik, o! Goede Jesus, de wonderbare uitwerksels uwer liefde verkondigen... Ja, het geluk van den mensch bestaat in de gelijkvormigheid van zijn wil met den uwen! —

Het goddelijk Toonbeeld.

Wie zal mij scheiden van de liefde van onzen Heer Jesus Christus?
(Br. van den Ap. Paulus aan de Rom. VIII)

JESUS.

Ik ben aan het kruis gehecht... en de zielen mijner voorliefde deelen in hetzelfde lot...

Ik heb het toppunt der hoogste volmaaktheid bereikt... Alles is volbracht!...

DE ZIEL.

Mijn zoetste rustplaats vind ik in de armen van mijn gekruisigden Jesus... mijne zonden hebben dat lijden verdiend, gaarne wil ik het met Hem ondergaan.... Evenals Maria, zijne Moeder, wensch ik in den dood met Hem vereenigd te blijven.... Wordt mijn lieve Jesus overstelpt door de smart, die Hij van de ondankbare zondaars te verduren heeft, dan zal ik Hem smeeken mij in zijne droefheid te doen deelen... Als de zonden van hoovaardigheid Hem op nieuw de smarten van de doornenkroon doen lijden, zal ik zijn gezegend Hoofd met eerbied en liefde ondersteunen... Mijne ziel, met het dierbaar Bloed besproeid, is verlost van den dood... Moge ik in het ballingsoord met Hem gekruisigd zijn, om eenmaal in het land der vergelding eeuwig in zijne heerlijkheid te deelen! O! ja, dit is mijn

verlangen... ik wensch geen anderen roem te kennen...

Moge ik met alle schepselen mij voor immer in het bezit van Jesus verheugen!...

De Onderwerping.

Indien deze kelk niet van mij heen kan gaan, zonder dat ik hem drinke, Heer, dat dan uw wil geschiede.

(Matth. XXVI)

DE ZIEL.

Fiat!... Dit is het eenige woord, dat ik in mijne droefheid tot u kan stieren... Ja, »Fiat" voor alle kruisen, waarmede gij mij bezoekt!...

«Fiat" in het verdriet, dat mij verteert. Fiat! Fiat!

JESUS.

In het midden mijner vreeselijkste folteringen heb ik geen ander gevoelen gehad, o! lijdende ziel! Spreek

dus dikwijls in beproeving en smart dit heerlijke woord uit!...

Toen God in zijne oneindige liefde de wereld uit het niet te voorschijn riep, schonk Hij der schepping het licht; door het enkel woord: *Fiat!*... liet Hij het uit de duisternissen te voorschijn komen.

Toen ik op het plechtige uur der Menschwording in den maagdelijken schoot van Maria een lichaam aannam, gaf die onvergelykelijke Maagd hare toestemming door het verheven *Fiat!*...

Nu gij met lijden en kwellingen te kampen hebt, moet gij uit den grond des harten op mijn voorbeeld het schoone *Fiat* herhalen, waardoor gij mij niet alleen een krachtig bewijs uwer liefde zult geven, maar voor u zelve schatten van verdiensten vergaderen, die ik u met den overvloed mijner genade zal vergelden.

De Hemel.

De tijd is daar, het oogenblik gekomen
om uit uwe slaperigheid op te staan...
de dag nadert. (Br. van den
Ap. Paulus aan de Romeinen XIII)

DE ZIEL.

Welke slaperigheid bedoelt gij, Heer
en waarvoor is de tijd gekomen?....
Welk uur nadert?....

JESUS.

De slaperigheid, die ik bedoel, is
de traagheid waaraan zelfs in sommige
oogenblikken de volmaaktsten bloot-
gesteld en onderhevig zijn; zij doen
wel is waar, nog geregeld hunne ge-
wone oefeningen van godsvrucht, maar
de geest van vurigheid verwarmt hun
hart niet meer en hecht hen zoo
innig niet al vroeger aan mij. Ten
einde dit gevaar te ontkomen moet
gij, Christelijke ziel mij naar den
hemel volgen, waarheen ik zelf u
geleiden wil.

Dit is de dag, die nadert... ginds in het verblijf der zaligheid zult gij mij, in het gezelschap mijner lieve Moeder en van de Engelen en heiligen aanschouwen... Naar dit gelukkig oogenblik verzucht de rechtvaardige ziel... Terwijl gij hier beneden lijdt, bidt en arbeidt, moet gij steeds bezorgd wezen uwe meening naar het doel te richten...

Lijd hierna om u hiernamaals te mogen verlijden... Strijd, om in den hemel in de zegepraal mijner uitverkorenen te kunnen deelen... Bid, om in het hemelsche Sion te mogen beminnen!... Elk oogenblik kan uwe verdiensten vermeederen... *Sursum Corda!* Heft uwe harten omhoog!... Dit zij uwe leus!... De hemel moet steeds het voorwerp uwer vurigste verlangens zijn.
